

Оставих внимателно Грейс на дивана във всекидневната и се върнах в кухнята.

Синтия гледаше шапката така, сякаш беше умрял плъх. Стоеше колкото е възможно по-далеч от масата, с гръб към стената, а очите ѝ бяха изпълнени със страх.

Не шапката ме уплаши, а това как се бе озовала там.

– Стой за малко при Грейс – казах аз на Синтия.

– Внимавай.

Качих се горе, запалих лампите във всички стаи и ги огледах. Слязох и на долния етаж в мазето.

– Какво виждаш? – извика Синтия.

Върнах се горе.

– Няма никого.

Синтия още гледаше шапката.

– Той е бил тук.

– Кой?

– Баща ми. Бил е тук.

– Синтия, някой е бил тук и е оставил това на масата, но едва ли е бил баща ти.

– Това е неговата шапка – каза тя по-спокойно, отколкото очаквах.

Приблжих се до масата и понечих да я взема.

– Не я докосвай!

– Няма да ме ухапе. – Хванах шапката внимателно между палеца и показалеца си, а после я взех с две ръце, обърнах я и погледнах вътре.

Несъмнено беше стара. Краищата на периферията бяха оръфани, подплатата потъмняла от годините и потта, а платът протрит до блясък на някои места.

– Най-обикновена шапка.

– Погледни вътре. Преди години татко загуби две шапки. Хората ги взимаха погрешка в ресторантите, а веднъж и той взе чужда шапка, затова написа с маркер буквата „К“ за Клейтън на лентата отвътре.

Прокарах пръст по вътрешната страна на лентата и я обърнах. Буквата беше вдясно, близо до задната част. Показах я на Синтия.

Тя затаи дъх.

– Боже мой. – Предпазливо направи три крачки към мен и взе шапката. Държеше я така, сякаш беше артефакт от гробницата на Тутанкамон. Гледа я почтително една-две минути, а после бавно я доближи до лицето си. За миг ми се стори, че ще я сложи на главата си, но тя я поднесе към носа си и вдъхна мириса ѝ. – Неговата е.

Нямах намерение да споря. Знаех, че обонянието вероятно е най-мощният отключващ механизъм за спомени. Спомням си ясно, че веднъж отидох в къщата от детството ми и попитах тогавашните собственици дали може да огледам. Разположението на къщата, изскърцването на четвъртото стъпало и гледката към задния двор от прозореца на кухнята ми бяха смътно познати, но главата ми наистина се замая, щом пъхнах нос в килера и усетих мириса на кедър, примесен с влага. В съзнанието ми нахлу поток от спомени.

Ето защо имах представа какво усеща Синтия, докато държи шапката близо до лицето си. Тя долавяше миризмата на баща си.

– Той е бил тук – повтори Синтия. – В кухнята, в нашия дом. Защо, Тери? Защо би дошъл тук? И защо ще остави проклетата си шапка, а няма да ме изчака да се прибера?

– Синтия – казах аз, опитвайки се да говоря спокойно, – да речем, че това наистина е шапката на баща ти. Щом ти твърдиш, че е така, вярвам ти. Фактът, че е тук, обаче не означава, че я е оставил той.

– Не ходеше никъде без нея. Носеше я навсякъде. Беше с тази шапка в онази последна вечер. Видях го. Не я беше забравил у дома. Знаеш какво означава това, нали?

Зачаках.

– Баща ми е жив.

Синтия остави шапката на масата и посегна към телефона, но спря.

– Полицайте може да вземат отпечатыци.

– От шапката? Но ти знаеш, че е на баща ти. Дори да вземат отпечатыци, какво от това?

– Не. От дръжката. – Тя посочи предната врата. – Или от масата. Ако открият отпечатыците му тук, това ще докаже, че е жив.

Не бях много сигурен, но се съгласих, че да се обадим на полицията е добра идея. Дори да не беше Клейтън Биги, *някой* все пак бе влизал в дома ни, докато ни нямаше.

Набрах 911.

– Някой... е бил в дома ни – казах на диспечерката. – Съпругата ми и аз сме разстроени. Имаме момиченце и сме много разтревожени.

Десет минути по-късно пред къщата спря патрулна кола. Двама униформени полицаи, мъж и жена, провериха вратите и прозорците за очевидни следи от взлом, но не откриха нищо.

– Откраднато ли е нещо? – попита жената.

– Не, доколкото видяхме – отвърнах аз. – Не проверих щателно, но изглежда, че нищо не липсва.

– Нанесени ли са някакви щети? Вандализъм?

– Не, нищо такова.

– Трябва да проверите за отпечатыци – обади се Синтия.

– Моля? – попита мъжът.

– Отпечатыци. Нали това правите, когато е извършено влизане с взлом?

– Госпожо, боя се, че няма доказателства за влизане с взлом. Всичко изглежда наред.

– Но тази шапка беше оставена тук. Това показва, че някой е влизал. Заключение къщата, преди да излезем.

– Твърдите, че някой е влязъл в дома ви, не е взел и не е разбил нищо, а само е оставил шапка на масата в кухнята? – попита жената.

Синтия кимна. Представих си как изглеждаше това на полицаите.

– Мисля, че ще ни бъде трудно да накараме някого да дойде да смене отпечатыци – каза жената, – когато няма доказателства, че е извършено престъпление.

– Няма следи ключалката да е разбита – добави мъжът. – Вероятно някой, на когото сте дали ключ, е влязъл и е оставил шапката, като е решил, че е ваша.

Погледът ми се плъзна към празната кукичка, където обикновено държахме резервния ключ. Онази сутрин забелязахме, че е изчезнал.

Ченгетата се извиниха и си тръгнаха. По всяка вероятност, щом се качиха в патрулната кола, те се бяха посмели хубаво за наша сметка. Представих си как изглеждаме в полицейския регистър. Обаждане за странна шапка. Всички в участъка щяха да се хият.

Синтия не пусна шапката, докато не си легнахме.

През нощта пак не можах да заспя. Втренчих се в тавана и се замислих как в последната минута Синтия бе забравила да вземе кутията със спомените и как бе изтичала в къщата, докато Грейс и аз чакахме в колата.

Как бях предложил да се върна, но тя ме изпревари.

Беше се забавила вътре. Каза, че е глътнала хапче против главоболие.

„Не е възможно – помислих си, докато гледах Синтия, която спеше до мен.

– Не“.